

۱- مقوله (شکل گیری و تحول حقوق بین الملل ارتباطات) را تجزیه و تحلیل نمایید.

حقوق ارتباطات به عنوان یک رشته جدید و مستقل حقوقی از نیمه دوم قرن بیستم تحت تأثیر پیشرفت و گسترش وسایل ارتباط جمعی و تکنولوژی های نوین ارتباطی مورد توجه قرار گرفت. به لحاظ تاریخی باید گفت حقوق ارتباطات در واقع یکی از قدیمی ترین رشته های حقوق است که از مدتها پیش از پیدایش و گسترش تکنولوژی های ارتباط جمعی و ارتباطات برای نخستین بار در قرن شانزدهم میلادی به منظور معرفی حقوق طبیعی افراد برای آزادی رفت و آمد و حمل و نقل از سوی علمای حقوق بین الملل به کار برده شد و در کنار برخی از زمینه های حقوقی بین المللی مهم دیگر مانند حقوق تجارت و حقوق جنگ و صلح مورد مطالعه قرار گرفت. برای شناخت موضوع قلمرو این رشته باید دانست مجموعه عوامل و عناصری که به نوعی در ایجاد ارتباطات تأثیرگذار هستند و تحقق ارتباطات را ممکن می سازند همه در قلمرو مقررات گذاری های حقوق ارتباطات قرار می گیرند. به عبارت دیگر می توان گفت هسته مرکزی و کانون اصلی حقوق ارتباطات عمل انتشار است و مقرراتی که برای انتشار عمومی تدارک یافته است.

بر این اساس رشته جدید حقوق ارتباطات از لحاظ موضوع و قلمرو و تحول آن دارای سه شاخه اصلی حقوق ارتباط جمعی، حقوق ارتباطات دور و حقوق ارتباطات رایانه ای است که هر کدام از آنها زیرشاخه های مخصوص خود را دارند. شالوده بنیادی حقوق ارتباطات بر حقوق مطبوعات که هسته اصلی و از جنبه تاریخی قدیم ترین زمینه ای آن به شمار می آید استوار گردیده است و با در نظر گرفتن آن که اساس حقوق مطبوعات بر آزادی بیان و حق دسترسی همگان به اطلاعات پایه گذاری شده و زمینه های مکمل آن مانند حقوق رادیو و تلویزیون و حقوق اینترنت نیز تا حدودی با توجه به این آزادی تکوین یافته اند می توان گفت که حقوق ارتباطات مانند حقوق مطبوعات از یک ویژگی بسیار مهم در جهت کمک به حفظ و حراست آزادی مذکور برخوردار است. حقوق مطبوعات به سبب تقدم تاریخی و پیشگام بودن در تامین آزادی های یاد شده در پدید آوردن اصول و مقررات حاکم بر تاسیس و اداره موسسات ارتباطی محتوا و انتشار پیام های ارتباطی، همکاران حرفه ای فعالیت های ارتباطی و مسئولیت های حقوقی ناشی از اداره موسسات ارتباطی و فعالیت های ارتباطی سهم اساسی داشته است و بر همین اساس بر شکل دادن ساختارها و شیوه های کار تمام وسایل ارتباطات جمعی و تکنولوژی های اطلاعات و ارتباطات تأثیر داشته است و ساماندهی و نظام مندی حقوق ارتباطات نقش مهمی ایفا کرده است.

۲- جایگاه یونسکو را در عرصه ارتباطات بین الملل ارزیابی کنید.

در رابطه با نقش یونسکو در توسعه ارتباطات بین المللی می توان گفت که این سازمان فرصت گفتگوی سازنده میان کشورها را ایجاد کرده است و در عین حال با برقراری رابطه میان این کشورها زمینه را برای داد و ستدهای تکنولوژیک، انسانی، اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی فراهم می کند. یونسکو ابتدا یا سال های آغازین تاسیس، نقش توسعه تکنولوژیک را باز می کرد. به این معنی که بر اثر پیروزی های متفقین و توسعه تکنولوژیک و اقتصادی آمریکا و ظهور رادیو و تلویزیون و قابلیت های این دو رسانه در پیشرفت اجتماعی و توسعه روابط بین المللی و شکل گیری ارتباطات بین الملل، این امکان به وجود آمد که یونسکو به مبلغ بهره برداری کشورها از این رسانه همگانی تبدیل شود. رادیو و تلویزیون می توانند از مرزهای جغرافیایی و عقیدتی عبور کرده و پیام های ملت های مختلف را به گوش یکدیگر برسانند. آنها در عین حال می توانند با بیان و اعلام توانمندی ها و امکانات تکنولوژیک فکری، ابزاری، کشاورزی، علمی، هنری، فرهنگی و... زمینه را را برای برقراری رابطه میان کشورها و بهره مندی از امکانات یکدیگر فراهم کند. به این ترتیب یونسکو با تکیه بر ایجاد مراکز علمی، پژوهشی و دانشگاهی و چاپ کتاب هایی که نحوه بهره مندی کشورها را از این تکنولوژی ها مشخص می کرد، دولت ها را تشویق به وارد کردن این تکنولوژی ها و استفاده از آنها کرد در فرصت کوتاهی رادیو و تلویزیون در سراسر جهان مورد استفاده قرار گرفت و از طرف دیگر توسعه ماهواره ها و ارتباطات راه دور این امکان را ایجاد کرد که جهان به یک دهکده بزرگ تبدیل شود. استمرار استفاده

از وسایل ارتباط جمعی طی چند دهه و ضعف مدیریت این رسانه‌ها در کشورهای جهان و نیز عدم صداقت غرب در استفاده منصفانه از این ابزارها و... زمینه را برای بروز ایده‌ها و نظریه‌های انتقادی و مخالف با جریان یک سویه اطلاعاتی فراهم ساخت. به این ترتیب بسیاری از کشورها با همکاری جنبش عدم تعهدها و پشتیبانی صرفاً تبلیغاتی اردوگاه سوسیالیسم به اندیشه برقراری نظم نوین ارتباطی و اطلاعاتی در جهان رسیدند. از این پس در یونسکو دو دیدگاه لیبرال دموکراسی و آزادی اطلاعات و دیدگاه عدالت خواهانه در جریان اطلاعاتی بین‌المللی در مقابل هم قرار گرفتند. کشورهای جهان سوم می‌خواستند که غرب به آنها کمک کند تا آنها ابتدا زیرساخت‌ها و ساختارهای ارتباطی لازم را بدست آورده و سپس به رقابت با یکدیگر بپردازند. از سوی دیگر غرب با استمرار وضع موجود که جریانی یک‌سویه بود می‌خواست منافع کلان و بیشمار خود را حفظ کند. امروز ما با این واقعیت روبرو هستیم که غرب همچنان بدنال جریان یک‌سویه اطلاعات است و شرح چندپاره یکی در سودای مقابل تبلیغی و بی‌ثمر و دیگری در سودای استفاده از فرصت‌هایی است که می‌تواند با حفظ هوشیاری به ایجاد زیرساخت‌ها و ساختارهای ملی نیرومند بیانجامد.

۳- درباره تاریخچه آزادی اطلاعات چه می‌دانید.

از جنگ جهانی دوم، منشور سازمان ملل متحد برای نجات جهانیان از اختلافات ناشی از جنگ و دستیابی به صلح جهانی، نوشته شد. برای تحقق این آرمان، اعلامیه حقوق بشر در سال ۱۹۴۶ تهیه و تدوین و در آن تاکید شد که گسترش جریان آزاد اطلاعات و انتقال اندیشه در سطح دنیا، سبب افزایش صلح و رفع سوء تفاهم‌ها است. در این دوره، در اساسنامه سازمان یونسکو گفته شده که: "اندیشه جنگ به علت عدم شناخت متقابل ملت‌ها از یکدیگر به وجود می‌آید و اگر شرایطی ایجاد شود تا ملت‌ها یکدیگر را بشناسند و به جای اندیشه خصومت و تنفر، اندیشه صلح و دوستی پدید آید، دیگر جنگی در نمی‌گیرد."

این اندیشه‌ها سبب شد تا در سال ۱۹۴۸ در ژنو، کنفرانس بین‌المللی آزادی اطلاعات برگزار شود. در این کنفرانس، نمایندگان ۵۱ کشور دنیا که در آن زمان عضو سازمان ملل متحد بودند، ماده ۱۹ اعلامیه جهانی حقوق بشر را تدوین کردند. در این ماده که در دسامبر همان سال در مجمع عمومی سازمان ملل تصویب شد، ضرورت تحقق آزادی اطلاعات و ارتباطات پیش‌بینی شده است و با توجه به این امر در سراسر دنیا، هر فردی حق دریافت، جست و جو، انتقال و انتشار اطلاعات را داراست. بر همین مبنا در دهه ۵۰ میلادی، سازمان ملل متحد به کمک یونسکو به تحقیق در مورد وضع آزادی مطبوعات و اطلاعات در جهان پرداخت. تحقیقات بر این اساس بود که تا وقتی وسایل ارتباط جمعی و رسانه‌های همگانی در دنیا به حداقل توسعه یافتگی نرسند، نمی‌توان انتظار داشت که جریان آزاد اطلاعات به وجود آید. با یک بررسی تاریخی در خصوص سابقه جریان آزاد اطلاعات متوجه می‌شویم که نخستین تجربه مشخص قانون‌گذاری در زمینه آزادی اطلاعات به کشور سوئد و سال ۱۷۷۶ میلادی بر می‌گردد. هدف از تصویب این قانون که در ابتدا قانون آزادی مطبوعات نام داشت، ایجاد یک جامعه باز بود که در آن حتی اسنادی چون نامه‌های رؤسای کشورهای دیگر به نخست‌وزیر نیز باید تحت نظارت عموم قرار بگیرد؛ قاعده‌ای که تا امروز نیز پابرجاست. کلمبیا پس از سوئد دومین کشوری است که قانون آزادی اطلاعات در آن به تصویب رسیده است. فنلاند، سومین کشوری است که قانون آزادی اطلاعات آن در سال ۱۹۱۹ به تصویب رسید. ایالات متحده در سال ۱۹۹۶ قانون آزادی اطلاعات خود را تصویب کرد پس از آن دانمارک و نروژ در سال ۱۹۷۰، فرانسه و هلند در سال ۱۹۷۸ و کانادا، استرالیا و نیوزیلند در سال ۱۹۸۲ به طرح و تصویب این قانون دست زدند. و اما در ایران، لایحه آزادی اطلاعات در خرداد ماه سال ۱۳۸۴ از طرف دولت اصلاحات تقدیم مجلس شورای اسلامی شد. ابتدا نام آن از آزادی اطلاعات به انتشار و دسترسی آزاد به اطلاعات تغییر کرد. سپس تعداد مواد آن از ۳۸ به ۲۴ ماده کاهش داده شد. در واقع فقط ۱۴ ماده بدون تغییر نسبت به اصل لایحه باقی ماند. ۱۰ ماده دچار تغییرات کلی و جزئی شد و یک ماده و دو تبصره به آن اضافه گردید و جهت تصویب نهایی به شورای نگهبان ارسال شد. اما شورای نگهبان آنرا با ۷ ایراد برای اصلاح به مجلس بازگرداند. نمایندگان، ۶ مورد را مطابق نظر شورای نگهبان تغییر دادند و در یک مورد آن (ماده ششم) اصرار ورزیدند؛ ولی شورای نگهبان آنرا مجدداً به مجلس عودت داد. لایحه انتشار و

دسترسی آزاد به اطلاعات، آخرین بار در دی ماه سال ۱۳۸۷ و برای چندمین بار توسط شورای نگهبان مورد ایراد واقع گردید و به مجلس بازگردانده شد و تا امروز موفق به کسب نظر مثبت شورای نگهبان نگردیده است

۴- نظرات را درباره قلمرو بین المللی ارتباطات ارایه نمایید.

درباره حقوق بین الملل ارتباطات می توان این گونه گفت که امروز دیگر حقوق بین الملل صرفا بیان نحوه شکل گیری ارتباطات و ساختار و تصمیمات سازمانهای بین المللی ارتباطی نیست. حتی مقابله دولتها با فعالیتهای ارتباطی یکدیگر کم رنگ شده است و بیان تعهدات و حقوق شهروندان بر اساس موازین بین الملل معنا یافته است. در نتیجه مسایلی همچون نظام بین المللی حقوق بشر با حقوق بین الملل ارتباطات هم پوشانی پیدا کرده است از جمله: آزادی بیان و آزادی دسترسی به اطلاعات. دولتها به موجب تعهدات جهانی پذیرفته اند که این آزادیها را به رسمیت بشناسند. در نتیجه این آزادیها در عرصه ارتباطات بین الملل قابل طرح خواهد بود و دولتها موظفند حقوق داخلی خود را در راستای چنین تعهدات قراردادی تنظیم نمایند و بهره مندی افراد از این حقوق را تضمین نمایند. بنابراین قلمرو حقوق بین الملل ارتباطات چند ساحت حقوقی را در بر می گیرد:

۱- سازمانهای بین المللی ارتباطی و ساختار و ایین و الزامات تصمیمات آنها

۲- تقابل رسانه ای (پروپاگاندا و پارازیت)

۳- حاکمیت و امنیت ملی

۴- صلح و امنیت ملی و نهایتا حقوق و آزادیهای بشر.

۵- خبرگزاری های بین المللی و حوزه های فعالیت آنها را بنویسید

سابقه تاسیس خبرگزاری ها در جهان به بیش از ۱۵۰ سال پیش باز می گردد، پیش از اختراع تلگراف، اخبار به صورت دهان به دهان و از طریق نامه و روزنامه ها به کندی انتقال می یافت. با شروع به کار اولین خطوط تلگرافی در اروپا و گسترش سریع آن، ارسال پیام های الکتریکی از طریق تلگراف و مورس راه را برای مبادله سریع تر اطلاعات فراهم کرد و با استفاده از این وسایل و رشد روزنامه ها، بازار اخبار داغ تر شد و منجر به پدید آمدن خبرگزاری ها شد.

تعریف خبرگزاری: خبرگزاری به مفهوم کلاسیک آن یک سازمان تخصصی محلی، ملی و بین المللی برای گرد آوری و توزیع خبر است که ماموریت تولید و توزیع خبر برای روزنامه ها، مجلات و سازمان های رادیویی و تلویزیونی را بر عهده دارد.

خبرگزاری "هاوس" قدیمی ترین آژانس خبری دنیا است که در سال ۱۸۳۵ بوسیله یک فرد یهودی بنام "چارلز لوئیس هاواس" که پدر روزنامه نگاری جهان لقب گرفته است، تاسیس شد. هاواس، انحصار دولتی ارسال اخبار از طریق تلگراف نوری را در فرانسه در اختیار داشت. خبرگزاری هاواس در سال ۱۹۴۴ در اتحاد با چند واحد اطلاعاتی به خبرگزاری فرانسه یا فرانس پرس AFP تغییر نام یافت. هم اکنون در جهان بیش از ۱۲۰۰ خبرگزاری فعالیت می کنند که از این تعداد افزون بر ۱۰۰ خبرگزاری که در قاره های مختلف استقرار دارند در زمره خبرگزاری مهم دنیا به شمار می روند.

پنج خبرگزاری مهم جهان: فرانسه - رویترز - آسوشیتد پرس - یونایتد پرس - ایتر تاس اولین خبرگزاری های جهان در سطح بین المللی به نام آقایان "هاواس، برنارد وولف و ژولیوس رویتر" ثبت شد

خبرگزاری ایتر تاس: این خبرگزاری در ۲۲ ژانویه ۱۹۹۱ به فرمان بوریس یلتسین به نام آژانس خبرگزاری تلگرافی روسیه (ایتر) تحت نظارت دولت فدراسیون آغاز به کار کرد. بر طبق این فرمان ایتر به عنوان خبرگزاری دولتی روسیه در داخل و خارج از کشور فعالیت می کرد، اما از آنجا که نام تاس که خبرگزاری رسمی شوروی بود، شهرت جهانی داشت، این نام در کنار ایتر باقی ماند. ITAR - TASS به شش زبان زنده دنیا که عبارتند از روسی،

انگلیسی، فرانسوی، آلمانی، اسپانیایی و عربی اخبار خود را مخابره می‌کند. این خبرگزاری در روز بیش از حدود ۲۰۰ صفحه‌ی روزنامه خبر مخابره می‌کند. خبرگزاری ITAR-TASS بزرگترین مجموعه عکس‌های خبری را در روسیه و کشورهای مشترک المنافع دارد. این خبرگزاری بیش از ۱۵۰ عکاس خبری در روسیه و کشورهای مشترک المنافع دارد. روزانه ۵۰ تا ۱۰۰ عکس روی پایگاه اینترنتی این خبرگزاری قرار می‌گیرد.

خبرگزاری یونایتدپرس: خبرگزاری یونایتدپرس در سال ۱۹۰۷ به وسیله گروه مطبوعات اسکرپس تاسیس شد. مقر این خبرگزاری در نیویورک است. یونایتدپرس تا سال ۱۹۵۸ فقط فعالیت داخلی داشت و پس از ادغام شدن با اینترنشنال نیوز فعالیت بین‌المللی خود را آغاز کرد و فعالیت‌های خود را در ۱۱۴ کشور جهان توسط ده هزار کارمند که در ۲۳۸ دفتر کار می‌کردند؛ انجام می‌داد.

این خبرگزاری ۱۰۲۶ روزنامه ۳۲۳۷ ایستگاه رادیویی و ۴۴۵ ایستگاه تلویزیونی مشترک خبری دارد و ۹۲

کشور جهان را تحت پوشش گزارش خبری خود قرار می‌دهد. یونایتدپرس اولین خبرگزاری‌ای بود که بر مصاحبه با اشخاص مختلف و ارایه داستان‌های زندگی شخصیت‌ها به عنوان بخش مهمی از گزارش‌های خبری خود تاکید کرد. اسکرپس، یونایتدپرس را بر اساس این اصل که هیچ کس نباید هیچ محدودیتی برای خرید و دسترسی به اخبار از یک سرویس خبری داشته باشد، بنیان نهاد. این اصل، یونایتدپرس را به تهدید مستقیمی برای سرویس‌های خبری انحصارگرای اروپا و آمریکا تبدیل کرد.

در بیانیه آغاز به کار یونایتدپرس در ۱۵ ژوئیه ۱۹۰۷ آمده بود: اعلام می‌شود که یونایتدپرس خط سیر و مشی انحصارگرانه‌ای نخواهد داشت، بلکه هدف آن ارایه خدمات منصفانه و غیر جانبدارانه به تمامی ناشران معتبر روزنامه‌ها در هر زمینه‌ای می‌باشد.

اسوشیتدپرس: این خبرگزاری تأسیس خود را مدیون تلگراف است. تلگراف مورس نه تنها در اواخر دهه ۱۸۴۰ عمکرد مناسبی داشت، بلکه موجب شد تا بزرگترین روزنامه‌های نیویورک کار خود را آغاز کنند و پوشش خبری جنگ مکزیک منجر به موافقت روزنامه‌های نیویورک برای تأسیس یک آژانس خبری گردد. از طرف دیگر اخبار اروپا برای مطبوعات آمریکا حائز اهمیت بود بدین ترتیب برای جمع‌آوری این اخبار در ماه می ۱۸۴۸ میلادی شش روزنامه نیویورک شریک شدند و ثمره این شراکت، بزرگترین گول خبری یعنی "اسوشیتد پرس" شد.

در همین زمان بود که خبرگزاری‌ها دریافتند که رقابت فایده‌ای ندارد، پس به هم نزدیک شدند و موافقت نامه‌هایی برای همکاری با یکدیگر امضاء کردند که هم زمان با این اقدام نخستین تقسیم‌بندی‌های جهانی شکل گرفت. در سال ۱۸۷۲ خبرگزاری اسوشیتد پرس نیز به جرگه سه خبرگزاری اروپایی برای مبادله خبر پیوست. اسوشیتد پرس شکل حقوقی خود را در سال ۱۹۰۰ میلادی به دست آورد که اساس این سازمان بر پایه تهیه و فراهم آوردن اخبار ملی، بین‌المللی و ایالتی، عکس‌ها، گرافیک مطبوعاتی و یا نشر آنها و عرضه خدمات در هر زمان با کیفیت بالا برای صاحبان داخلی تا حد امکان است.

اسوشیتد پرس در حال حاضر ۸۵۰۰ مشترک بین‌المللی در سطح جهان دارد که اخبار و عکس‌های خود را از این سازمان تهیه می‌کنند و خدمات خبری و اطلاعاتی ۱۱۲ کشور را بر عهده دارد که این اخبار به پنج زبان انگلیسی، آلمانی، هلندی، فرانسوی و اسپانیایی تهیه و ارسال می‌شود. در حال حاضر این خبرگزاری بیش از ۳ هزار و ۷۰۰ نیرو دارد که در ۲۴۰ اداره این خبرگزاری در سراسر جهان مشغولند.

خبرگزاری هاواس: چارلز آگوست هاواس، اولین آژانس خبری دنیا را در سال ۱۸۳۵ میلادی در فرانسه ایجاد کرد ابتدا کار خود را با ترجمه روزنامه‌های خارجی و در اختیار قرار دادن اطلاعات و اخبار به روزنامه‌های فرانسوی آغاز نمود.

خبرگزاری هاواس که با کمک دولت سریعاً رشد کرد. پس از گذشت مدت کوتاهی موفق شد انحصار خدمات تگرافی را به دست آورد. خبرگزاری هاواس برای ارسال سریع اخبار قرار دادهایی را با شرکت‌های تبلیغاتی منعقد کرد و روزنامه‌ها سهم خود را از درآمد حاصل از انتشار تبلیغات بازرگانی یا مالی به خبرگزاری هاواس می‌پرداختند. در سال ۱۸۸۰ میلادی هاواس در فرانسه بی‌رقیب بود.

خبرگزاری وولف: در سال ۱۸۴۹ میلادی "برنارد وولف" کارمند خبرگزاری هاواس و ناشر روزنامه برلین به انتشار اخبار سهام بورس در بازار و ارسال گزارش هایی از پاریس، لندن، آمستردام و فرانکفورت پرداخت و بدین ترتیب خبرگزاری " وولف" تأسیس شد. " وولف" اولین خبرگزاری بود که برای جمع آوری و ارسال اخبار از تلگراف الکتریکی استفاده کرد. خبرگزاری وولف روزنامه های آلمان را نزدیک به یک قرن یعنی تا سقوط نازی ها در جنگ جهانی دوم تغذیه می کرد.

خبرگزاری رویتر: " ژولیوس رویتر" آلمانی الاصل از کارکنان پایه گذار هاواس در سال ۱۸۵۱ خبرگزاری خود را به صورت رسمی در لندن افتتاح کرد. تخصص این خبرگزاری بر بورس و مبادله اخبار بود. علاوه بر اخبار مالی، به ارسال گزارش های عمومی تر نیز اقدام کرده و با مبادله خبر در سراسر جهان تا سال ۱۸۷۰ ادامه داد.

یکی از مهم ترین روزنامه هایی که از این خبرگزاری تغذیه می کرد، روزنامه تایمز بود. در سال ۱۸۵۹ رویتر، هاواس و وولف موافقت نامه ای را بین خود امضاء کردند که مبادله اخبار از سراسر جهان را در اختیار خود بگیرند. در حال حاضر این سازمان خبری بیش از ۱۸ هزار کارمند در ۲۰۴ شهر از یکصد کشور جهان دارد

Reuters یک شرکت خبر بریتانیایی بود که به ارسال خبرهای بازار سهام بین لندن و پاریس اقدام می کرد. رویترز شرکتی است که بیشتر اطلاعات بازارهای مالی جهان و رسانه های خبری را به همراه یک رشته از محصولات اطلاعاتی و راه حل های معاملاتی از جمله داده ها، اطلاعات، تحقیقات و تحلیل هایی درباره اوضاع فعلی بازار و اوضاع گذشته آن، اوضاع معاملات مالی، داده هایی درباره سرمایه گذاری و تحلیل اخبار در قالب متن، ویدئو، گرافیک و عکس را به مشتریان و مخاطبان خود ارائه می دهد.

BBC نمونه ای از شبکه خبری در راستای امپریالیسم خبری:

بنگاه پخش برنامه و خبر انگلیسی (British Broadcasting Corporation) یک شرکت سهامی ملی است که در سال ۱۹۲۲ با هدف پخش اخبار ملی در سراسر انگلیس راه اندازی شد.

نظر سنجی ها نشان می دهد که bbc در بسیاری از زمانها در عرصه اطلاع رسانی نقش پیشرو داشته است. بخش جهانی رادیو bbc به عنوان مهمترین بخش ۱۵۰ میلیون شنونده دارد برنامه رادیو bbc برای ۴۳ زبان زنده دنیا برنامه پخش می کند.

این رادیو ۲۵۰ خبرنگار در سراسر دنیا دارد و روزانه ۱۰۰ ساعت برنامه خبری رادیو و تلویزیونی پخش می کند.

بخش فارسی در هفته بیش از ۹۰ ساعت برنامه دارد.

سایت bbc مجموعه ی کامل از اخبار و آرشیو خبری است که به کاربران امکان این را می دهد تا برنامه های تکمیلی و... را دریافت کنند.

خبرگزاری فرانسه: بزرگترین خبرگزاری در فرانسه است. این خبرگزاری قدیمی ترین آژانس خبری دنیاست و در سال ۱۸۳۵ به وسیله چارلز لوویس هاواس تأسیس شد که مرکز آن در پاریس است.

در ۱۶۵ کشور جهان خبرنگاران AFP حضوری فعال دارند و در ۱۱۰ کشور نیز دفتر دارد. این خبرگزاری به زبان های فرانسه، انگلیسی، عربی، اسپانیایی، آلمانی، پرتغالی و روسی اخبار خود را به سراسر جهان مخابره می کند. امروزه این خبرگزاری به توسعه فعالیت جهان گستر خود ادامه می دهد و برای خودش شبکه های رادیویی، تلویزیونی و روزنامه راه انداخته است.

مهم‌ترین و اولین مشتری AFP دولت فرانسه است که تولیدات خبری این خبرگزاری را برای سرویس‌های مختلف خود خریداری می‌کند. خبرگزاری فرانسه بیش از ۲ هزار کارمند دارد که ۹۰۰ نفر آنها خارج از فرانسه در حال فعالیت هستند. این خبرگزاری روزانه حدود ۴۰۰ تا ۶۰۰ هزار کلمه خبر متنی، ۷۰۰ عکس خبری و ۵۰ گرافیک و طرح خبری تولید می‌کند.

تولیدات خبری AFP به ۳ صورت ارائه می‌شود: تولیدات آن‌لاین، تولیدات متنی، تولیدات تصویری. این آژانس خبری هم اکنون هزاران مشترک از رادیو، تلویزیون، روزنامه و شرکت دارد.

۶- اعلامیه یونسکو در مورد کاربرد جهانی ماهواره، پخش مستقیم برنامه‌های تلویزیون را شرح دهید.

در پاییز سال ۱۹۷۲، هفدهمین اجلاس کنفرانس عمومی یونسکو گام‌های بلندی برای مقابله با عدم تعادل اطلاعات و نابرابری ارتباطات برداشت. در مباحث این اجلاس، انتقادات و اعتراض‌های فراوانی از سوی بسیاری از هیئت‌های نمایندگی دولت‌های عضو یونسکو علیه جریان نامتعادل و یک‌جتهی اطلاعات جهانی و لطمات آن به هویت فرهنگی کشورهای جهان سوم، مطرح گردید. مهمترین کوشش اجلاس مذکور در جهت تامین تعادل اطلاعات، تصویب اعلامیه اصول مربوط به «کاربرد ماهواره‌های پخش مستقیم برنامه‌های تلویزیونی» بود که با تکیه بر اصل حاکمیت ملی دولت‌ها و توافق ممالک در حال توسعه و کشورهای سوسیالیستی و چند کشور غربی (فرانسه) و علیرغم مخالفت شدید دولت آمریکا و دفاع آن کشور از نظریه جریان آزاد اطلاعات تحقق یافت.

۱- هیچ کشوری نمی‌تواند بدون موافقت قبلی در خاک کشور دیگر برنامه تلویزیونی پخش کند.

۲- در مورد پیام‌های تبلیغاتی تلویزیونی باید بین کشورهای تهیه‌کننده پیام‌ها و کشورهای دریافت‌کننده آن توافق وجود داشته باشد.

۳- در زمینه پخش مستقیم منابع تلویزیونی از طریق ماهواره‌ها باید به اختلافات و تفاوت‌های موجود در قوانین ملی کشورهای دریافت‌کننده این برنامه‌ها توجه کرد.

آمریکا و برخی از کشورهای اروپایی این اعلامیه و قانون را مغایر با جریان آزادی بیان دانسته و آن را نوعی سانسور تلقی کردند. لذا با آن مخالفت نمودند و علی‌رغم این مخالفت مجمع عمومی سازمان ملل در سال ۱۹۸۲ و ۱۹۸۳ این اعلامیه را به تصویب رساند.

۷- جریان آزاد اطلاعات را مورد بررسی قرار دهید.

در قرن بیست و یکم آزادی دسترسی به اطلاعات دولتی که از آن به عنوان «آزادی اطلاعات» یا «جریان آزاد اطلاعات» نام برده می‌شود، یکی از مهم‌ترین اصول حقوق بشر است. از این نظر کشورهایی که به لحاظ ساختار حکومتی نمی‌توانند دسترسی آزاد آحاد جامعه به اطلاعات را تضمین کنند، در زمره کشورهای ناقض حقوق بشر به شمار می‌روند. کشورهای دموکراتیک مدت‌ها است که ضرورت تدوین عمومیت اسناد دولتی و یا قانون آزادی اطلاعات را درک کرده و اقدامات قانونی لازم را انجام داده‌اند. با تحولات اخیر فناوری تبادل اطلاعات و ارتباطات و ایجاد فضای سایبرنتیک، جریان آزاد اطلاعات جزء حتمی جامعه جدید محسوب شده و دیر یا زود همه کشورها ناچار به پذیرش این اصل خواهند بود.

بنیان‌گذاران این نظریه (لاسول، ویلبرشرام، لازارسفلد، راجرز) می‌باشند.

مفاهیمی نظیر آزادی اطلاعات و جریان آزاد اطلاعات در اعلامیه جهانی حقوق بشر در سال ۱۹۴۸ بیان شده است. آزادی اطلاعات یا جریان آزاد اطلاعات نتیجه طبیعی و حق اولیه آزادی بیان و عقیده است. همچنان که تولید اطلاعات در سطح ملی و بین‌المللی رشد می‌یابد، دسترسی مناسب به آن نیز به عنوان ابزاری که موجب کاهش وابستگی اقتصادی، سیاسی و فرهنگی می‌گردد، اهمیت پیدا می‌کند. بنا بر این آنچه در جریان آزاد اطلاعات از اهمیت ویژه‌ای برخوردار می‌گردد توزیع اطلاعات است. رشد فناوری ارتباطات، گسترش بازار ملی و بین‌المللی، و وضع مقررات و سیاست‌های

صنعتی باعث شده است که مرحله توزیع به صورت مهم ترین حلقه زنجیر نظامهای اطلاعاتی درآید. در جوامع کنونی اطلاعات و دسترسی به آن قدرت محسوب می شود، جریان اطلاعات مستلزم وجود عوامل اساسی زیر است:

۱- منبع اطلاعات "یا" تولید کننده پیام "یا فرستنده

۲- پیام یا اطلاعاتی که ارسال می شود

۳- انتقال دهنده یا کانال ارتباطی، محمل یا رسانه ای که از طریق آن پیام منتقل می شود و جریان می یابد ۴- دریافت کننده یا بهره گیرنده که پیام را به دانش تبدیل می کند.

موانع جریان آزاد اطلاعات در کشورهای کمتر توسعه یافته:

۱- شکاف دیجیتالی خرید ۲- سطح زندگی جامعه و عدم قدرت ۳- میزان سواد و سطح آموزش

۴- عدم توسعه فرهنگی ۵- عدم توسعه سیاسی ۶- طرز تعامل با اعتقادات سنتی

۷- چگونگی گشودگی در برابر کشورهای خارجی ۸- اعمال محدودیت و سانسور رسانه ای

۸- نظراتان را درباره امپریالیسم خبری ارایه نمایید.

برای نخستین بار واژه امپریالیسم خبری از "یورهوک کنن" رئیس جمهور فنلاند در گردهمایی کارشناسان ارتباطی یونسکو در دانشگاه تامپر فنلاند در سال ۱۹۷۱ عنوان شد.

امپریالیسم رسانه ای امروزه یکی از مشخص ترین واژگان در حوزه ارتباطات می باشد. امپریالیسم رسانه ای مجموعه ای از رسانه ها است که تحت سیطره یک فرد یا یک ایدئولوژی خاص اداره می شود. کارکرد آن علاوه بر بیرون کردن رقباء، اثرگذاری بر مخاطبان و القای آراء و نظریات خاص است.

امپریالیسم اصطلاحاً سلطه جویی انحصاری را گویند. که در حقیقت به معنی سلطه جویی انحصاری بر شریانهای خبر رسانی جهانی است. و امپریال در لغت به معنای امپراطوری آمده است.

اصطلاح امپریالیسم رسانه ای برای توصیف نقشی بکار میرود که رسانه های غربی از طریق سیستمهای ارتباطی برای تحت سلطه درآوردن کشورهای رو به توسعه جهان بکار می گیرند. امپریالیسم رسانه ای در حقیقت ادامه شیوه استعمارگری با استفاده از ابزار نوین است. درک مفهوم امپریالیسم رسانه ای در گرو درک مناسبات موجود میان عوامل اقتصادی، جغرافیایی، فرهنگی و اطلاعاتی است. امپریالیسم رسانه ای را می توان در حوزه های خبرگزاریها، مطبوعات، رادیو و تلویزیون، اینترنت، سینما، موسیقی و... مورد بررسی قرار داد. امپریالیسم خبری بخشی از کارکرد امپریالیسم رسانه ای به شمار می آید که به طور تخصصی بر روی حجم و نوع و محتوا، کیفیت، کمیت، زمان و مکان یک خبر کار می کند.

کارکرد امپریالیسم خبری:

۱- وابستگی فرهنگی؛ بهره بردن از عطش اطلاعاتی مخاطبان کشورهای ضعیف و مشخص کردن خط فکری آنها و اینکه چه بدانند و...

۲- پرداختن به ارزشهای خبری مطابق میل دست اندرکاران: هدایت اذهان عمومی به سمت اخبار دلخواه، معمولاً کم اهمیت، بی ثبات نشان دادن جهان سوم و بزرگ جلوه دادن پیشرفت و امنیت در جهان پیشرفته.

۳- تامین منافع سیاسی، خارجی و حمایت از پایگاه سیاسی خارجی، بسیج حمایت مردمی برای منافع خاص خارجی و بعضاً داخلی، حمایت کشورهای که تامین کننده منابع کشورشان هستند.

علل ناکامی کشورهای جنوب در مقابله با امپریالیسم خبری (گزارش ۱۹۹۰ یونسکو)

۱- امکانات کم، فقدان زیرساخت تکنولوژیک فکری، فنی، حقوقی و انسانی - فقدان نهادهای اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و فرهنگی

۲- فقدان سیاست های مشترک و همگرایی و هماهنگی کشورهای جنوب

۳- عقب ماندگی اقتصادی و زیربنای اقتصادی کشورهای جنوب

۴- ۸۰٪ ذخایر در جنوب است ولی ۷٪ از سهم تولید صنعت را در اختیار دارند.

۵- بی سواد و کم سواد و فقدان مهارت نظریه و پژوهش - فقدان سواد رسانه ای

۶- فقدان ساختارهای مدیریتی و نوآورانه

۷- تولید موزاییکی ساختار سیاسی جهان سوم - راست افراطی - چپ افراطی

۸- تفاوت های نظام های اقتصادی و اختلاف شدید فقر و ثروت در میان آنها

۹- نهادینه نبودن رسانه ها و فقدان نظام های حقوقی کارآمد و شوق تولید

۱۰- فقدان مشروعیت رسانه های همگانی در کشورهای جنوب

۹- اعلامیه یونسکو درباره نقش وسایل ارتباط جمعی در روابط بین المللی را توضیح دهید.

در شانزدهمین اجلاس کنفرانس یونسکو در پاییز ۱۹۷۰، دو موضوع ضرورت برابری ارتباطات در دنیا و جریان آزاد اطلاعات مبتنی بر ماده ۱۹ اعلامیه جهانی حقوق بشر، مورد توجه قرار گرفت. این امر سبب شد تا در یونسکو فکر ایجاد نظم نوین جهانی اطلاعات و ارتباطات پدید آید و هدف این نظم یعنی برابری ارتباطات در جهان تامین شود تا همه کشورها با توجه به شرایطشان، از امکانات تقریباً مساوی برخوردار شوند.

در همین زمان اعلامیه ای از سوی کشورهای در حال توسعه و سوسیالیستی در زمینه کاربرد وسائل ارتباط جمعی در روابط بین الملل با هدف حفظ صلح و مقابله با جنگ طلبی و رشد و توسعه دموکراسی صادر شد. در حدود ۶ سال، بین کشورهای غربی افراطی و کشورهای سوسیالیستی بر سر نظم نوین اطلاعات و ارتباطات اختلاف وجود داشت تا سرانجام در سال ۱۹۷۸، اعلامیه ای به نام اعلامیه یونسکو درباره کاربرد وسائل ارتباط جمعی صادر شد که تفاهمی بین کشورهای در حال توسعه و سوسیالیستی و کشورهای سرمایه داری و توسعه یافته ایجاد کرد. این اعلامیه مبنای گزارش کمیسیون بین المللی یونسکو برای مطالعه وسائل ارتباطی و اطلاعاتی در جهان شد.

در دنیای کنونی با وجود تکنولوژی های ارتباطی پیشرفته و متعدد در امر دستیابی سریع به اطلاعات و منابع مختلف و با وجود درگیری و خشونت که بطور آشکارا در بیشتر نقاط این کره خاکی فراگیر شده، کسب اطلاعات موثق و قابل اطمینان در مورد وضعیت سیاسی، اجتماعی و امنیتی بشر و میزان آوارگی آنها بسیار دشوار و در عین حال بسیار ضروری و حیاتی است. خبرنگاران از مهره های اساسی این مهم بشمار می روند. یک خبرنگار باید به واقعیت یک رویداد دست یابد و همواره گام به گام حوادث در حوزه کاری خود حرکت کند تا تحلیل های خود را به صورت کامل و رسا ارائه دهد.

کمیته بین المللی دفاع از روزنامه نگاران، کشورهای عراق، الجزایر، روسیه، کلمبیا و بنگلادش را جزء پنج منطقه در جهان را از جمله کشورهای اعلام کرده که فعالیت روزنامه نگاران در آنجا بسیار خطرناک است.

بر طبق این گزارش در پنج سال اخیر تنها در این پنج کشور ۵۸ روزنامه نگار کشته شده اند. کمیته حفاظت از روزنامه نگاران در گزارشی دیگر اعلام کرد که تقریباً در ماه بیش از سه خبرنگار در سراسر جهان کشته می شوند و عراق خونین ترین مکان برای فعالیت رسانه ها است. بیش از نیمی از روزنامه نگاران کشته شده در سال ۲۰۰۷ در عراق به قتل رسیده اند.

مسئله تضمینهای ویژه یا حمایت از روزنامه نگاران، مدتها پیش مطرح شد، نخستین کوشش برای برقراری شکلی از حمایت را بیش از بیست و پنج سال پیش انجمنهای صنفی آغاز کردند. از هنگام پذیرش اعلامیه حقوق بشر تا کنون، پیشنهادهای بسیاری برای تنظیم تدابیر بین المللی در این خصوص به عمل آمده است متن کنواسیونی را که سازمان ملل برای حمایت از روزنامه نگاران در مأموریت های خطرناک تهیه کرده است هنوز در مرحله پیش نویس قرار دارد کنواسیون شورای اروپا درباره خبرنگاران خارجی نیز همان وضع را دارد با این حال در پروتکل منضم به کنواسیون ۱۲ اوت ۱۹۴۹ ژنو؛ که مربوط به حمایت قربانیان مناقشات مسلحانه بین المللی است ماده مربوطه به حمایت از روزنامه نگاران تصریح می کند که روزنامه نگارانی که در مأموریت خطرناک حرفه ای در مناطق درگیری مسلحانه به سر می برند باید تحت شرایطی معین، به عنوان غیر نظامی تلقی شوند و همانند آنان تحت حمایت قرار گیرند. همچنین می توان اعلامیه رسانه های جمعی را که در نشست سال ۱۹۷۸ کنفرانس یونسکو به تصویب رسید ذکر کرد که در آن تصریح می شود اگر قرار است رسانه های جمعی در موقعیتی باشند که در جریان فعالیتهای خود به پیشبرد اصول این اعلامیه بپردازند لازم است روزنامه نگاران و دیگر مأموران رسانه های جمعی در کشور خودشان و در خارج، از وجود حمایتی که بهترین شرایط را برای انجام وظیفه آنان تضمین میکند اطمینان یابند. این مسئله در سمینارهایی که در آوریل سال ۱۹۷۸ در استکهلم و پاریس برگزار شد زیر نظر CIC مورد بحث قرار گرفت.

همچنین کمیته حمایت از روزنامه نگاران (CPJ) یک سازمان مستقل و غیر انتفاعی است که در سال ۱۹۸۱ در نیویورک آمریکا تأسیس شد. این کمیته با اعتقاد به اصل «لزوم مطبوعات آزاد برای رشد جوامع مدنی» از حقوق روزنامه نگاران سراسر جهان در راستای تهیه گزارش های مبتنی بر واقعیت، بدون هراس از تبعات انتشار آن، دفاع

می کند. موسسان CPJ گروهی از خبرنگاران آمریکایی (در حوزه اخبار خارجی) بودند که نیاز به تشکیل چنین سازمانی را برای محافظت از روزنامه نگاران در مقابل حکومت های خودکامه، اقتدارگرا و دیگر دشمنان روزنامه نگاری مستقل بیش از سایرین درک کرده بودند. امروز، کمیته حمایت از روزنامه نگاران با هیات مدیره ای متشکل از ۳۵ روزنامه نگار مطرح جهان، در بیش از ۱۲۰ کشور، حضور و فعالیت دارد. عملکرد اجرایی CPJ برای حمایت از روزنامه نگاران را می توان در انتشار گزارش های علنی پیرامون سوء رفتارهای اعمال شده علیه روزنامه نگاران، هشدار و اطلاع رسانی به روزنامه نگاران و آژانس های خبری درباره مناطق پرخطر، بهره گیری از رهکارهای دیپلماتیک و مذاکره برای اصلاح وضعیت مطبوعات در کشورهای ناقص آزادی بیان و سرانجام برپایی تظاهرات اعتراض آمیز مردمی به نفع رسانه های مستقل و آزاد خلاصه کرد.

این کمیته علاوه بر گزارش های ویژه خبری که به طور مستمر تهیه می کند، یک مجله گاهنامه ای (سالی دوبار) را با عنوان «مأموریت های خطرناک» (Dangerous Assignments) منتشر می کند. در موارد اضطراری از جمله تهدید، بازداشت و زندانی شدن یک روزنامه نگار، خود او و یا دوستان

و خانواده‌اش می‌توانند اطلاعات مفیدی را بدون واسطه به کمیته ارائه کنند. دایره تحقیقات کمیته حمایت از روزنامه نگاران سالانه صدها مدرک و سند مرتبط با حملات صورت گرفته علیه اهالی مطبوعات را طبقه بندی می‌کند. این اسناد تا لحظه‌ای که ارتباط بین آسیب‌های روزنامه نگاران (از قبیل جراحات، بازداشت و یا مرگ) به اثبات نرسیده، غیر رسمی می‌مانند و تنها در صورتی رسمیت می‌یابند که ارتباط یاد شده اثبات و محرز شود.

به طور کلی حقوق بین‌الملل بشر دوستانه در دو مرحله روزنامه نگار را مورد توجه قرار می‌دهد: مرحله فعالیت و کار که در این هنگام روزنامه نگار آزاد است و مرحله اسارت که روزنامه‌نگار بنا به دلایل؛ از جمله اقدام به اعمال خصمانه دستگیر شده است. حقوق لاهه هیچ گونه مقررات حمایتی از روزنامه نگار به هنگام فعالیت ندارد. این در حالی است که برای انجام وظایف محوله، حمایت‌هایی لازم است، حقوق ژنو این خلاء را بر طرف نموده است. پروتکل شماره ۱ ماده ۷۹۰ مربوط به حمایت از روزنامه نگاران در زمان درگیری است. این ماده روزنامه نگار را یک غیر نظامی می‌داند. بدین ترتیب روزنامه نگار از حقوق مربوط به غیر نظامیان برخوردار می‌گردد. پس طرفین مخاصمه نباید او را مورد هدف حمله خویش قرار دهند. لازم به ذکر است که هم حقوق لاهه و هم حقوق ژنو روزنامه نگار را در صورت بازداشت، اسیر جنگی دانسته و او را از حقوق اسرای جنگی بهره‌مند می‌کنند.

۱۱- عبارت شرافت حرفه ای روزنامه نگاران را (مقوله مقررات جهانی) بررسی کنید.

نقش اجتماعی روزنامه نگار اقتضا می‌کند که معیارهای عالی شرافت در این حرفه، مشتمل بر حق روزنامه نگار برای خودداری از کار برخلاف اعتقاد شخصی، حق عدم افشای منبع اطلاعات و همچنین حق شرکت در روند تصمیم‌گیری در رسانه ای که برای آن کار می‌کند، محفوظ بماند. شرافت حرفه ای به روزنامه نگار اجازه نمی‌دهد که به هیچ نحوی از آنها رشوه بپذیرد و یا برخلاف رفاه عمومی به ارتقای منافع خصوصی بپردازد. همچنین، احترام گذاشتن به داراییهای معنوی، و به طور اخص پرهیز از سرقت ادبی، جزو اخلاق حرفه ای محسوب می‌شود. شرافت حرفه ای روزنامه نگار ایجاب می‌کند که از پذیرش هر گونه پاداش مادی غیر قانونی و نامشروع، برای پیشبرد مقاصد خصوصی مغایر با منافع و مصالح عمومی، خودداری کند. اصول بین‌المللی اخلاق حرفه‌ای در روزنامه‌نگاری طی چند نشست مشورتی (۱۹۷۸ تا ۱۹۸۳) تهیه و تصویب شد این نشست‌های مشورتی به وسیله تعدادی از سازمان‌های روزنامه‌نگاری منطقه‌ای و بین‌المللی برپا شد. سازمان‌های زیر در تهیه اصول بین‌المللی اخلاق حرفه‌ای در روزنامه‌نگاری نقش داشته‌اند:

- سازمان بین‌المللی روزنامه‌نگاران (IOJ)؛

- فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران (IFJ)؛

- اتحادیه کاتولیک بین‌المللی مطبوعات (UCIP)؛

- فدراسیون روزنامه‌نگاران امریکای لاتین (FELAP)؛

- فدراسیون کارگران مطبوعات آمریکای لاتین (FELATRAP)؛

- فدراسیون روزنامه‌نگاران عرب (FAJ)؛

- اتحادیه روزنامه‌نگاران آفریقا (UAJ)؛

- کنفدراسیون روزنامه‌نگاران آسیا (CAJ).

اصول بین‌المللی اخلاق حرفه‌ای در روزنامه‌نگاری که به عنوان سنگ پایه‌ای برای تهیه قوانین اخلاقی در سطوح ملی و منطقه‌ای فراهم شده است، به شرح زیر است:

اصل اول: حق مردم در دستیابی به اطلاعات تحقیقی

مردم و افراد حق دارند از طریق اطلاعات دقیق و جامع به تصویری عینی از واقعیت دست یابند و آرای خود را آزادانه از طریق رسانه‌های گوناگون فرهنگ و ارتباطات بیان کنند.

اصل دوم: روزنامه نگار، وقف واقعیت عینی است

بارزترین وظیفه روزنامه نگار این است که با وقف صادقانه خویش نسبت به واقعیت عینی، خود را در خدمت حق مردم در راه دستیابی به اطلاعات حقیقی و موثق قرار دهد و به نحوی رویدادها را وجداناً در گستره صحیح خود با ترسیم مناسبات اصلی و بدون تحریف و با کاربرد ظرفیت خلاقانه خود انعکاس دهد، مطالب کافی در اختیار مردم قرار گیرد تا بتوانند با استفاده از این مطالب به تصویری جامع و صحیح از جهان دست یابند؛ جهانی که در آن منشأ، ماهیت و جوهره رویدادها، و نیز فرایند و وضعیت امور به عینی‌ترین شکل ممکن قابل درک باشد.

اصل سوم: مسؤولیت اجتماعی روزنامه نگار

اطلاعات در روزنامه‌نگاری نه یک کالا که یک «خیر اجتماعی» است، و این امر به این معناست که روزنامه‌نگار در مسؤولیت انتقال اطلاعات سهیم است و لذا نه تنها در برابر کسانی که رسانه‌ها را کنترل می‌کنند، بلکه نهایتاً در برابر مردم به طور کل و مشتمل بر انواع منافع اجتماعی، باید پاسخگو باشد. مسؤولیت اجتماعی روزنامه‌نگار؛ وی را ملزم می‌سازد که تحت هر شرایطی همسو با وجدان اخلاقی خود عمل کند.

اصل چهارم: شرافت حرفه‌ای روزنامه نگار

نقش اجتماعی روزنامه‌نگار اقتضا می‌کند که معیارهای عالی شرافت در این حرفه، مشتمل بر حق روزنامه‌نگار برای خودداری از کار برخلاف اعتقاد شخصی، حق عدم افشای منبع اطلاعات و همچنین حق شرکت در روند تصمیم‌گیری در رسانه‌ای که برای آن کار می‌کند، محفوظ بماند. شرافت حرفه‌ای به روزنامه‌نگار اجازه نمی‌دهد که به هیچ نحوی از انحا رشوه بپذیرد و یا برخلاف رفاه عمومی به ارتقای منافع خصوصی بپردازد. همچنین، احترام گذاشتن به دارایی‌های معنوی، و به طور اخص پرهیز از سرقت ادبی، جزو اخلاق حرفه‌ای محسوب می‌شود.

اصل پنجم: دسترسی همگانی و مشارکت

ماهیت این حرفه اقتضا می‌کند که روزنامه‌نگار دسترسی همگان را به اطلاعات و مشارکت مردم را در رسانه‌ها، مشتمل بر ق تصحیح یا اصلاح و حق پاسخگویی ارتقا دهد.

اصل ششم: احترام به حریم خصوصی و شؤون انسانی

احترام به حق فردی، حفظ حریم و اسرار خصوصی و شؤون انسانی که با قوانین ملی و بین‌المللی مربوط به حفظ حقوق و شهرت افراد، منع افترآ، تهمت، توهین و مخدوش کردن شهرت افراد، هماهنگ است، بخشی لاینفک از معیارهای حرفه‌ای روزنامه‌نگار محسوب می‌شود.

اصل هفتم: احترام به منافع عمومی

معیارهای حرفه‌ای روزنامه‌نگار احترام بایسته را برای جامعه ملی، نهادهای دموکراتیک و عفت عمومی تجویز می‌کند.

اصل هشتم: احترام به ارزش‌های جهانی و تنوع فرهنگ‌ها

یک روزنامه‌نگار واقعی در حالی که به شخصیت ویژه، ارزش و شأن هر فرهنگ و همچنین به حق انتخاب و توسعه آزادانه نظام‌های فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی، سیاسی به وسیله مردم، احترام می‌گذارد، مدافع ارزش‌های عام انسانی و بالاتر از همه، مدافع صلح، و دموکراسی، حقوق بشر، پیشرفت اجتماعی و رهایی ملی است. به این ترتیب، روزنامه‌نگار به طرز فعال در تبدیل جامعه به جامعه‌ای دموکراتیک‌تر مشارکت می‌جوید و از طریق گفت و شنود به ایجاد فضایی آکنده از اعتماد در مناسبات بین‌المللی مساعدت می‌نماید تا صلح و عدالت، تشنج زدایی، خلع سلاح و توسعه ملی در سراسر جهان تحقق یابد. آگاهی روزنامه‌نگار از مقررات مربوطه مندرج در کنوانسیون‌ها، بیانیه‌ها و قطعنامه‌های بین‌المللی جزو اخلاق حرفه‌ای به شمار می‌آید.

اصل نهم: امحای جنگ و سایر مصایب فراروی بشر

تعهد اخلاقی نسبت به ارزش‌های عام انسانی، روزنامه‌نگار را به پرهیز از هر نوع توجیه و یا تحریک به جنگ‌های متجاوزه و مسابقه تسلیحاتی، بویژه در مورد تسلیحات هسته‌ای، و به پرهیز از همه شکل‌های خشونت، نفرت یا تبعیض، به خصوص، نژاد پرستی و آپارتاید، سرکوبگری رژیم‌های استبدادی، استعمار و استعمار نوین و همچنین به پرهیز از سایر مصایب بزرگ مضر به حال بشریت نظیر فقر، سوء تغذیه و بیماری‌ها ملزم می‌سازد، و با تعقیب چنین رویه‌ای است که روزنامه‌نگار می‌تواند به امحای جهل و سوء تفاهم میان مردم کمک کند و اتباع یک کشور را در مورد نیازها و آمال دیگران حساس سازد، و احترام به حقوق و شؤون همه ملل، مردم و افراد را بدون لحاظ نژاد، زبان، ملیت، مذهب و باورهای فلسفی تضمین کند.

اصل دهم: ارتقای نظم‌نوین اطلاعاتی و ارتباطی جهانی

روزنامه‌نگار در جهان معاصر در چارچوبی از حرکت به سوی مناسبات نوین بین‌المللی به طور عام و در چارچوبی از نظم نوین اطلاعاتی به طور خاص، عمل می‌کند. هدف این نظم نوین، که بخشی لاینفک از نظم نوین اقتصادی بین‌المللی به حساب می‌آید استعمار زدایی و دموکراتیک کردن اطلاعات و ارتباطات در سطوح ملی و بین‌المللی است که بر پایه همزیستی مسالمت آمیز مردم و با احترام کامل به هویت فرهنگی آنان صورت می‌گیرد. تعهد ویژه روزنامه‌نگار در این زمینه ارتقای روند دموکراتیک کردن مناسبات بین‌المللی در عرصه اطلاعات است که با عنایت به حفاظ و تقویت مناسبات دوستانه و مسالمت آمیز مردم و دولت‌ها صورت می‌پذیرد.

۱۲- درباره اتحادیه جهانی پست چه می‌دانید.

اتحادیه جهانی پست (Universal Postal Union) از موسسات وابسته به سازمان ملل متحد و نخستین انجمن همکاری کارکنان و فعالان بخش پست است که بر پایه معاهده برن در ۹ اکتبر ۱۸۷۴ تاسیس شده است. اعضای این اتحادیه جهانی در ابتدا ۲۲ کشور بودند که بر پایه طرح پیشنهادی هاینریش ون استفان که مدیریت پست کنفدراسیون آلمان را برعهده داشت گرد هم آمدند و اتحادیه عمومی پست را بنیان گذاشتند. اعضای این اتحادیه پس از تاسیس به سرعت افزایش یافتند و به همین جهت در سال ۱۸۷۸ نام این اتحادیه به اتحادیه جهانی پست تغییر یافت.

هر یک از دولت‌های عضو سازمان ملل متحد می‌توانند عضو اتحادیه جهانی پست شوند. هر کشوری که در سازمان ملل متحد عضویت ندارد، می‌تواند درخواست عضویت دهد و در صورتیکه حداقل ۳/۴ اعضای اتحادیه موافق باشند، به عضویت پذیرفته می‌شود. هم‌اکنون اتحادیه ۱۹۲ عضو دارد. و ایران نیز در سال ۱۲۵۶ ه.ش به عنوان بیست و نهمین عضو، به این اتحادیه پیوست.

اهداف

سازمان‌دهی و کامل نمودن خدمات پستی؛

ارتقا و توسعه همکاری‌های بین‌المللی؛

ارائه کمک‌های فنی و نظرهای مشورتی به کشورهای نیازمند عضو اتحادیه؛

ایفا کردن نقش رابط و میانجی‌گر بین اعضا؛

تنظیم و تصویب قوانین برای تبادلات پستی بین‌المللی؛

ارائه توصیه‌هایی در جهت برانگیختن سطح رشد در مراسلات و امانات پستی و بهبود کیفیت این خدمات برای مشتریان.

اتحادیه جهانی پست از ۴ رکن اصلی تشکیل شده است:

کنگره رکن اصلی و عالی اتحادیه جهانی پست است. هر ۴ سال یکبار، تمامی دولت‌های عضو اتحادیه در کنگره جمع می‌شوند تا در خصوص برنامه‌های آینده اتحادیه جهانی پست و تجدیدنظر در اسناد آن، که شامل سند مؤسس، کنوانسیون‌ها و قراردادهای مراسلات پستی است، تصمیمات جدیدی اخذ نمایند.

شورای اجرایی (CA) مرکب از ۴۰ کشور عضو است و سالی یکبار در مقر اتحادیه، برن تشکیل جلسه می‌دهد. شورای اجرایی در فواصل تشکیل کنگره‌ها مسئولیت نظارت بر اجرای قوانین اتحادیه و مصوبات کنگره و استمرار کارها را برعهده دارد. هم‌چنین شورای اجرایی مسئول ارتقا و تعدیل تمامی جنبه‌های کمک‌های فنی پستی، ما بین تمامی دولت‌های عضو اتحادیه است.